

Historien om portvinen m.m.

Forklaring til teksten: 1856 = År / Januar = Måned / 22. = Dato / D. = Protokol / p. 63 = Side nr.

Komparenten = personen som afhøres

[Oversigtsbilleder](#)

1862. Februar. 3.C.p.240. **Hovedforhøret** cont.

248. Arrestanten **Johan Eckmann** at det Rottekrudt, hvormed M. Eckmann uden Tvivl har forgivet sin Kone, har Arrestanten givet ham, men uden at Arrestanten havde eller kunde have noget Formodning om, hvortil han vilde bruge det. Smeden foregav Arrestanten, at han havde et Hesteaadsel, som han vilde bruge til dermed at fange Ræve ved. Arrestanten indfandt sig en dag hos Dyr læge Henriksen paa dennes Bolig for hos denne at faa Rottekrudtet til Broderen. Henriksen var ikke hjemme, men dennes Kone. Arrestanten forebragte hende sin Anmodning om at faae noget Rottekrudt, idet han fortalte hende, hvortil det skulde bruges, og Madamen leverede ham ogsaa et Papirkapsel med Rottekrudt i. Arrestanten kjørte fra Henriksen hen til sin Broder Smeden, hvor han, saavidt han nu kan mindes, tillige skulde hente en svensk Harve, og ved den Leilighed leverede Arrestanten Smeden Rottekrudtet. Naar

1862. Februar. 3.C.p.248. dette var erindrer Arrestanten ikke, men det er muligt, at det var i Foraaret 1855, at medens Broderen Martin forrige Gang var arresteret, og medens Arrestanten opholdt sig i Naarup, har Stine fortalt ham, at Smedekonen først havde faaet

249. Rottekrudt i den Mad eller Drikke, hvilken af Delene erindrer Arrestanten ikke, som hun havde nydt hos Barløse, og at hun derpaa havde faaet mere i noget Viin eller Mjød, som hun fik ved Hoppehuset. Arrestanten har ingensinde talt til sin Broder derom. Arrestanten forsikrer, at han selv ikke har haft nogen som helst Deel i det paa Smedens Kone begaaede Mord, hvilket han heller ikke kunde, eftersom han den Dag ikke var heri Byen. Naar han hidtil har fortiet, at Smeden hos ham har faaet Rottekrudt, da har det kun været deels for at skaane Madam Henriksen for Ubehageligheder, og deels for ike at vidne mod sin Broder. Henriksens **Hustru** foreholdt den af Arrestanten J. Eckmann afgivne Forklaring, og erklærer hun, at det kan gjerne være, at det forholder sig saaledes, som Arrestanten forklarer. –

250. Arrestanten **M. Eckmann** at han nu aabent og uforbeholdent vil tilstaae den af ham begaaede Forbrydelse. Arrestanten har staaet i utugtigt Forbindelse med Maren Kirstine medens hans Kone levede. Naar dette først begyndte kan han nu ikke erindre, men det er muligt, at det begyndte i Sommeren 1854. Maren Kirstine havde opfordret Arrestanten til at flygte ud af Landet med hende, og han besluttede derfor at reise med hende i Efteraaret 1854 til Australien. Ved sin Broder Johan lod Arrestanten indbetale de fornødne Penge til Udvandrer-Selskabets Agent, Viceconsul Fugleberg i Odense, og gjennem denne fik han ved Johan de fornødne Papirer, hvilke Johan bragte ham. Maren Kirstine var efter Aftale med Johan kommet med denne til Middelfart under Foregivelse af, at hun skulde tjene hos ham, men i Virkeligheden for at han skulde befordre hende

til Assens, naar Afreisen skulde gaa for sig. Paa en Reise hun gjorde her til Odense fra Middelfart underrettede Arrestanten hende om, hvad Dag hun skulde træffe ham i Assens,-

251. Næste Dag reiste hun Middelfart. Paa den aftalte Dag reiste Arrestanten med Deligencen til Assens, men da han inden han reiste hjemme fra af sin Kone havde hørt, at hun var underrettet om hans Plan, hvilken Johan havde forraadt P. Larsen, var det hans Agt ikke at reise til Australien, men blot til Assens. –

252. Efterat Arrestanten var kommen tilbage til Naarup og Maren Kirstine ogsaa var kommen tilbage til Naarup, begyndte de deres forrige Forhold igjen, hvilket som han siger, ikke kunde blive fri for, da hun saavel som hendes Moder idelig overhængte ham. Arrestanten følte nok, at han handlede urigtigt, men han veed ikke hvorledes det var; det var ham ikke muligt at rive sig løs, og det uagtet han i og for sig dengang ikke brød sig videre om hende. Hvad der desværre svækkede ham i den Kamp, han stred for at rive sig løs fra hende, var det ulykkelige Forhold, der fandt Sted imellem Arrestanten og hans Kone, som ved sit heftige Gemyt gjorde ham Hjemmet utaaeligt. Det var ham, siger han, - som der staar i Skriften, at Satan var faret ham i Kjødet; thi hans Overbeviisning og gode Villie

1862. Februar. 3.C.p.253. bød ham at lade Maren Kirstine fare, men alligevel var der noget, som drev ham til hende. – Maren Kirstine var den, som først har foreslaaet Arrestanten at skille sig af med sin Kone med Gift. Arrestanten nægtede først at indlade sig derpaa, idet han sagde, at han jo vel kunde blive skildt fra hende paa en anden Maade, men Maren Kirstine svarede, at det hjalp ikke, han vilde i saa Fald dog vende tilbage til hende. Maren Kirstine pressede flere Gange paa Arrestanten, at han skulde gjøre Alvor af det og forgive Konen, men Arrestanten undslog sig stadig derfor. Ved Mai 1855 kom Maren Kirstine herud til Odense for at tjene hos Madam Crone, og Arrestanten havde hyppige Sammenkomster med hende. Fra den Tid, hun var kommen i Huset hos Madam Crone, var hun især slem til at presse paa Arrestanten, at han skulde skille sig af med sin Kone; ja, engang da Arrestanten var inde med hende i Næsbyhoved Skov, truede hun ham endog med, at hun vilde drukne sig, dersom Arrestanten ikke skilte sig af med Konen. Arrestanten havde tidligere, om det var samme Aar erindrer Arrestanten ikke, dog troer han det, meddeelt sin Broder Johan, at det var hans Hensigt, at forgive sin Kone, og desaarsag anmodede Johan om at forskaffe ham noget Rottekrudt. Arrestanten bemærker, at han ikke kan sige, om han netop har sagt Rottekrudt, men han troer det dog. En Dag Arrestanten havde været hjemme hos Johan og denne derpaa kørte med Arrestanten fra Johans Hus, holdt de udenfor Dyrslæge Henriksens Huus. Arrestanten blev siddende paa Vognen, men Johan gik ind og fik et Rottekrudtpulver hos Henriksens Kone. –

254. Efterat være kommen hjem gemte Arrestanten Giften oppe paa Loftet bag en Lægte. Da Arrestanten endelig var bleven træt af Maren Kristines Overhæng', besluttede han at benytte Rottekrudtet til dermed at forgive sin Kone. Da hans Kone Fredag den 3die August havde bedet Arrestanten om at maatte reise med her til Odense for at købe Gardintøi, besluttede Arrestanten pludselig, at give hende Giften under Opholdet her i Odense. Inden han reiste hjemmefra gik han desaarsag op paa Loftet og tog Pakken med Giften i til sig og gemte den i sin

Vestelomme. Arrestanten erindrer ikke om han, efter den Fredag at være kommen her til Byen, her har talt med Maren Kirstine, men hun har selv siden fortalt ham, at hun om Aftenen var udenfor Barløses og saae, at han gav sin Kone det Glas Viin, hvori Giften var kommet. Efterat Arrestantens Kone og M. Thomsens Kone om Aftenen da de skulde reise hjem vare komme til Vogns, fik Arrestanten 3 Glas Portviin hos Barløse. Barløse skjænkede dem selv og satte disse paa en Bakke, og lod Flasken, hvoraf han havde skjænket og hvori der endnu var endeel tilbage, blive staaende paa Bordet. Barløse satte desuden en lille Theskee i hvert Glas, og Arrestanten tog Sukker af en kop der stod på Skjænken og kom noget sukker i hvert Glas. Disse glas, der blev iskjænkede i Barløses inderste Stue, stode paa Bakken saaledes: de to ved siden af hinanden og det tredje ene. Idet Arrestanten gik igennem Barløses yderste Stue tog han i Vestelommen med tre Fingre en portion af Rottekruddet. Papiret, der havde været om det, var gaaet istykker, så at han uden videre kunde tage det med Fingrene, og han bemærker, at det i Lommen var bleven fugtigt, saa at det hang sammen, hvisaarsag han fik mellem sine tre Fingre en temmelig betydeligt Mængde, uden at han dog er istand til nærmere at betegne hvormeget. Dette, han saaledes optog mellem Fingrene, kom han i det ene af de Glas, der paa Bak-

1862. Febr. 27. C. p. 255. ken stod paa Rad, nemlig i det, der stod nærmest mod han; han beregnede nemlig, at da hans Kone sad paa den side af Vognen, der vendte mod Gadedøren og M. Thomsens Kone paa vestre Side af hende, vilde, - naar han bøde begge Konerne paa en Gang Glassene – det Glas, hvori Rottekruddet var, være ligeudfor hans Kone, og det andet ligeudfor M. Thomsens Kone, saa Arrestantens Kone ufeilbarlig vilde tage det Glas, hvori Giften var. Som Arrestanten havde beregnet gik det ogsaa. Efterat Arrestantens Kone havde taget Glasset med Giften i, men inden hun havde drukket af det, sagde hun til Arrestanten: "Drik mig til". Arrestanten, som tænkte, at det i Grunden var det ønskeligste om de begge kunde dø, tog ikke i Betænkning at tage og drikke en Mundfuld af Glasset, hvorpaa hans Kone tog Glasset og drak det ud. Levnede hun noget, saa var det ialtfald kun meget lidt. Arrestanten gik derpaa hen og bød Mads Thomsen, som, saavidt Arrestanten mindes, sad paa Vognen, det tredje Glas, nemlig det, som havde staaet ene for sig selv på Bakken. Efterat Glassene saaledes vare tømte, og idet Arrestanten gik ind med Bakken, tørrede han det Glas, hvoraf han kone havde drukket af, saavidt han mindes, med sin Frakkeflip paa det at Ingen skulde tage Skade af, hvad der muligen kunde være levnet i Glasset. Arrestanten forsikrer paa det højtideligste, at saa saare han Kone havde drukket af Glasset fortrød han bitterligen, hvad han havde gjort og vilde have givet Alt til, for at han kunde have gjort det ugjort. Arrestanten bemærker, at han på Veien, da de gik

256. hjem, imellem Tommerup og Naarup følte ondt af den Gift, han havde faaet i sig, og kastede et Par Gange op, men videre Ulempe havde han dog ikke af det. Arrestantens Kone beklagede sig, savidt Arrestanten kan mindes, ikke over videre Ildebefindende under Hjemreisen, men næste Morgen laae hun og kastede op; i hvilken Tilstand hun for øvrigt var de følgende Dage kan Arrestanten ikke sige, da han kun var lidt inde hos hende. Da Arrestanten næste Dag gik over til Doktoren kastede han, idet han gik igennem Skoven, det øvrige Rottekrudd, som han havde

tilbage hos sig i sin Lomme, fra sig. Arrestanten forsikkrer, at han ikke har givet sin Kone mere Rottekrudt, end det hun fik i Vinen hos Barløses, og han tilføier, at det er saa langt fra, at han skulde have givet hende mere, at han, dersom det havde staaet i hans Magt, inderlig havde ønsket at befri hende for det, han havde givet hende. Da han om Løverdagen gik til Lægen, forsikkrer han, at det var hans Kones Forlangende kun at hente Medicin og ikke Lægen; han angreer nu bitterlig, at han ikke – uagtet mod hendes Villie – tog overters og hentede Lægen, da saa hendes Liv endnu muligen kunde have været reddet. Arrestanten forsikkrer, at da han om Mandagen kjørte hertil Odense, var det deels fordi han ikke kunde udholde at være hjemme, deels for at hente forskjellige Smaating, som hans Kone behøvede. Arrestanten talte rigtignok med Maren Kirstine her i Byen, den samme Dag; hans Ærinde til hende var virkelig, efter hendes Moders Begjæring at kræve hende for et Pudevaar. Det er nok rimeligt, at han, medens han talte

257. med hende, har fortalt hende, at han om Fredagen har givet sin Kone Giften, og var det – saavidt Arrestanten erindrer – ved samme Leilighed, at hun fortalte ham, at hun havde staaet udenfor Barløses og seet ham række Konen Glasset. Hvad hun har fortalt om, at han var kommen hertil Byen for at hente mere Rottekrudt, og om at han skulde have gjemt noget under et Piletræ her udenfor Byen, forsikkrer Arrestanten er Usandhed. Arrestanten forsikkrer, at han – efter om Mandagen at være kommen hjem –

1862. Februar.3. C. p.257. gik til Doktoren, men at han ikke traf denne hjemme, han forsikkrer iligemaade, at han ingenlunde om Tirsdag Morgen forhindrede Vognen fra at hente Lægen. Medens Maren Kirstine strax efter Arrestantens Kones Død opholdt sig i Naarup, var hun en Aften over hos Arrestanten. Efterat Arrestantens Kone var begravet, besøgte Arrestanten atter Maren Kirstine her i Odense. –

258. Det havde ikke været hans Hensigt strax at tage hende i Huset hos sig, men ikke destomindre kom hun om Onsdagen efterat hun havde barslet om Søndagen ud til Arrestanten i Naarup, hvor hun derefter senere er forbleven. Da der blev optaget Forhør i Anledning af at Attestanten var udlagt som Fader til hendes Barn, fulgte Arrestanten og Maren Kirstine herud sammen, og det er nok rimeligt, at de have aftalt den Historie med Vognmandskarlen, som hun foregav skulde være Fader til Barnet, men Arrestanten kan ikke erindre det.

Arrestanten forsikkrer, at han nu har givet en aaben og ærlig Tilstaaelse om hvad han har forbrudt, samt at han dybt og inderligt angreer sin Forbrydelse, og maa **Dommeren** bemærke, at Arrestantens Ydre og hele Optræden bærer tydeligt Spor af en sand og Oprigtig Anger. Forelæst og vedgaaet.

- - 4. C. p. 259. **Hovedforhøret** cont.

260. Arrestanten **M. Eckmann** ratihaberede Forklaringen igaar med følgende Bemærkning: - Hvad Maren Kirstine har forklaret om, at Arrestanten skal have sagt hende om Mandagen, navnlig forsaavidt det gaaer ud paa, at Arrestanten den Dag skulde have hentet mere Rottekrudt og at han skulde have gjemt saadant under et Piletræ, er Usandhed; skulde han imidlertid have sagt noget lignende til hende har det, som han siger, ikke været andet end Pjank, -

261. at Maren Kirstine allerede inden Australiereisen havde talt til ham om, at han skulde forgive sin Kone, men det var især efterat at hun var kommen til at tjene

hos Crone i Odense, at hun især pressede ham, og skete det fornemmelig i Næsbyhoved Skov, hvor Arrestanten, saavidt han erindrer, 3 Gange var ude med hende.

262. Om Arrestanten talte med hende om Fredag, da han var her i Byen med sin Kone, og da sagde hende, naar og hvorledes han vilde give Konen Giften, er han ikke istand til at erindre, dog troer han det. -

264. I den Tid Maren Kirstine strax efter Konens Død var i Naarup var hun, saavidt Arrestanten mindes, en Nat hos ham, - han vidste Intet hans afdøde Kone mere frygtede for, end at hans Børn skulde faae Maren Kirstine til Moder, - at Maren Kirstine flere Gange i Vrede har truet ham – Arrestanten var fortvivlet, saavel af Anger over sin Forbrydelse, som formedelst hendes slette Opførsel, navnlig mod Børnene, at han slet ikke brød sig om, at hans Forbrydelser kom frem.

1862. Februar.4. C. p.264. **Arrestantinden** – tilstaaer, at hun medens Arrestanten M. Eckmanns Kone levede, har bedet Eckmann om at forgive sin Kone, og erindrer hun navnlig, at hun paa en Spadseretour med ham ud i Næsbyhoved Skov, medens hun tjente hos Madame Crone, har forlangt det af ham, idet hun har yttret, at dersom han ikke vilde gjøre det, vilde hun gjøre en Ulykke ved sig selv. Arrestantinden var dengang frugtsommelig ved Eckmann, og det var for at hun kunde blive gift med Eckmann, at hun opfordrede ham til at

265. forgive Konen Han har ikke, Saavidt Arrestantinden kan erindre, yttret, at han vilde skilles fra Konen. Da Eckmann var her i Byen om Fredagen med sin kone, havde han og Arrestantinden en Sammenkomst i Kjøbmand Petersens Port, og der underrettede Eckmann hende om, at han den Aften vilde give sin Kone Giften i et Glas Viin. Arrestantinden forsikrer, at hun ikke var henne ved Barløses om Aftenen, og at hun ikke saae Eckmann give Konen Vinen, og dette vedbliver hun, uagtet Eckmann sagde hende sin Forklaring i Øinene. Hun forklarer dernæst, at da Eckmann var her i Byen om Mandagen derefter, sagde han hende, at han havde givet Konen Giften i Vinen om Fredagen. Om Eckmann samme Dag ogsaa har sagt hende, at han var kommet hertil Byen for at hente mere Rottekruddt 2c., erindrer hun ikke mere med Bestemthed –

266. Arrestanten **Johan Eckmann** vedblev.

Arrestanten **M. Eckmann** – at han da han bad Johan om at skaffe ham Rottekruddtet, udtrykkeligt sagde ham, hvortil det skulle bruges.

5. C. p. 267. **Forhøret** cont.

Arrestantinden ratihaberede forrige Forklaring – at det først var efterat den paatænkte Reise til Australien var gaaet overstyr og efterat hun derpaa var kommen hjem til Naarup, at der var tale imellem hende og Smeden M. Eckmann om at forgive Konen. Smed Eckmann vilde lade sig skille fra hende, men Arrestantinden forlangte, at han skulde forgive hende. Det kan godt være, at hun har forlangt dette, fordi hun frygtede, at han ellers dog vilde vende tilbage til Konen, men om hun har yttret saadant, erindrer hun ikke. Talen om det Omforklarede fandt først Sted en Dag M. Eckmann var ene sammen med hende i hendes Forældres Huus. Eckmann lovede da at forgive Konen. Om han da var i Besiddelse af Rottekruddtet, veed Arrestantinden ikke. Efterat Arrestantinden derpaa var kommet her til Odense at tjene, erindrede hun ham, naar han var herude hos hende, om at opfylde løftet, og navnlig gjorde hun det engang de

vare ude i Næsbyhoved Skov –

268. Hvad Andeel Joh. Eckmann har havt i Forbrydelsen paastaaer hun, at hun ikke veed. Smeden har ikke fortalt hende Noget derom og hun paastaaer, at hun heller ikke har talt med Johan desangaaende –
Forelæst, vedgaaer.

1862. Februar.5. C. p.270. **Forhøret** cont.

271. **Joh. Eckmann** vedbliver.

- - 7. C. p.271. **Hovedforhøret** cont.

- - 7. C. p.271. **Hovedforhøret** cont.

273. Skolelærer **Gydesen** forklarer, at han Dagen efter M. Eckmanns Kones Begravelse kjørte med Johan Eckmann herfra til Schilling Mark. Underveis blev der talt om den Dagen iforveien begravne Kone og Johan Eckmann lod da falde nogle Yttringer, som Comparenten vel ikke ordret erindre, men hvis Mening var, at han, Johan, dog ikke havde forgivet sin Kone. Disse Yttringer vakte hos Comparenten først Mistanke om, at Smedens Kone var forgivet og synes at tyde hen paa, at Johan Eckmann har vidst Besked herom.

- - 8. C. p.274. **Hovedforhøret** cont.

Arrestantinden –

275. Arrestantinden forsikkrer, at hun, efterat hun og Eckmann havde begyndt at tale om at forgive Konen, ikke har spurgt ham, om han havde Gift, eller hvorfra han meente at kunne faae den. Hun forsikkrer, at hun heller ikke, efterat Konen var forgivet, har spurgt ham om eller han fortalt hende, hvorfra han havde faaet Giften.

- - 10. C. p.275. **Forhøret** cont.

276. Arrestanten **Johan Eckmann** - at da han overlod sin Broder Martinus Rottekrudtet, vidste han ikke rettere, end at denne, saaledes som han foregav for Arrestanten, vilde bruge det til at forgive en Hund med, hvis Hund det var han vilde forgive, blev ikke omtalt. Arrestanten paastaaer nu, at det var i 1853 – Smeden havde aldrig sagt Arrestanten, at han vilde bruge det til at forgive sin Kone med, ligesaa lidt som han senere har fortalt ham, at han har brugt det dertil.

278. Arrestanten **M. Eckmann** ratihaberede tidligere Forklaringer – at han ikke nøie erindrer, naar det var han bad Johan om at skaffe Giften; denne var strax villig dertil. Saavidt Arrestanten erindrer talte Johan ogsaa om, at der var en Gift, som heed Blaadråber –

279. Arrestanten antog, at han senere maa have sagt Johan, hvor han havde givet Konen Giften, thi Johan har siden sagt Arrestanten, at det ogsaa havde været et daarligt Sted. Arrestanten forsikkrer, at Maren Kirstine var den, som først foreslog at forgive Konen, at hun sikkert maa have omtalt Forgiftningen for Johan, thi denne har en Gang, da han i Sommer var i Naarup, yttret, at det skjændigt, at Arrestanten havde ladet hende vide det. Om Arrestanten har sagt Maren Kirstine, at han havde faaet Rottekrudt af Johan, erindrer han ikke med Bestemthed, dog troer han det sikkert, da han flere Gange har spurgt ham –

1862. Februar.11.C.p.280. **Forhøret** cont.

281. Arrestanten **Johan Eckmann**.

282. Arrestanten **Martin Eckmann** – sagde Johan i Øinene, at det var ham, af hvem

han (M. E.) har faaet det Rottekrudt, hvormed han har forgivet sin Kone, at han (J. E.) vidste, hvortil Rottekrudtet skulde bruges og at han endog tilbød Martin en anden Gift, som han kaldte Blaadraaber.

- 13. C. p.291. **Forhøret** cont. **Arrestantinden** – at hun er født i Naarup, 27 Aar gl. -
 - 294. Om hvad der passerede i Assens, forklarede hun i Eet og Alt som tidligere. Efterat være kommen tilbage til Naarup, vedblev Forholdet imellem dem (Arrestantinden og Eckmann) og da først begyndte de at tale om at forgive Konen; hvem af dem der først talte derom eller foreslog det, erindrer Arrestantinden ikke; Smeden talte ogsaa om at skilles fra Konen, men Arrestantinden frygtede for, at han saa senere skulde vende tilbage til Konen. Om Smeden har sagt hende, at han havde Gift eller talt om hvorfra han ventede at kunne faae den, erindrer hun ikke, ligesom hun heller ikke kan erindre, at han nogensinde senere har fortalt hende, hvorfra han havde faaet den. Naar eller hvorledes Konen skulde bibringes Giften, blev ikke omtalt –
 - 295. Arrestantinden har nok opfordret ham til at Gjøre Ende paa det og forgive Konen, men hun forsikrer med Bestemthed, at hun ikke erindrer, at hun har truet ham med at tage Livet af sig eller gjøre en Ulykke ved sig selv, dersom han ikke vilde gjøre det. Derimod talte de oftere om, at de vilde være ulykkelige, dersom de ikke kunde komme sammen. –
 - 297. **Martin Eckmann** – foreholdt Arrestantindens Forklaring tiltræder han samme. Forsaavidt, at den i enkelte Puncter staaer i Strid med hvad han selv har forklaret, antager han, at det må hidrøre fra Hukommelsesfeil.
- 22. C. p.313. **Forhøret** cont. Huusmand **Mads Thomsen**. Dennes Kone **Ane**.
 - 314. Arrestanten **M. Eckmann** vedbliver Forklaringerne.
Deponenterne ville ikke modsige.
Martin Eckmann – at han er født i 1815.
 - 320. Da Arrestanten havde fattet den ulykkelige Beslutning at forgive Konen, henvendte han sig ligefrem til Johan og gjorde denne bekjendt dermed, samt bad ham skaffe sig noget Gift. Johan, istedetfor at fraraade Arrestanten en saa fortvivlet Beslutning, var strax villig til at efterkomme hans Forlangende, 1862.Februar.20.C.p.320. og sagde han skulde nok skaffe ham enten Rottekrudt eller Noget, som han kaldte Blaadraaber – At hans Kone og Johan ikke kunde lide hinanden.
 - 322. forsikrer, at han af sin ganske Sjæl angrer den af ham begaaede Forbrydelse, samt at han ønsker at leve og at han desaaarsag for sin Angers Skyld vil bønfaalde Hans Majestæt om Naade. Han har aldrig gjort sig skyldig i nogen anden Forbrydelse, han har aldrig været forfalden til nogen Last, det var kun det uheldige Forhold, herunder han maatte leve ovre i Slesvig, der forlede ham til at gjøre sig skyldig i ægteskabelig Utroskab. Havde det Fruentimmer, hvormed han da forsaae sig, ikke kommet til Fyen, saa havde han ikke atter forseet sig og saa havde hans Kones Jalousie og heftige Gemyt ikke gjort hans Hjem uudholdelig for ham og derved bragt ham i Forbindelse med Maren. Idet han tilskyndet af denne og ialtfald ikke holdt tilbage af sin ældre Broder, begik Forbrydelsen, erkjender han vel, hvor haardt han har syndet, men han troer dog ogsaa, at der i samtlige disse Omstændigheder er meget, som om det end ikke kan undskylde hvad han har gjort, dog vil kunne tale for, at han er værdig til Benaadning. Han har altid været en kjærlig og omhyggelig Fader.

Dommeren – bevidner Rigtigheden af Foranstaaende, navnlig hvad Arrestantens Anger og hvad hans Kjærlighed til sine Børn Angaaer.

- 25. C. p. 323. **Forhøret** cont. Huusmand **Lars Gormsen**.
 - 324. **Martin Eckmann** – foreholdt og vedkjendt Resolution 3. September 1853 – foreholdt Marens den 17. Januar 1861 fødte Barns Daabsattest – at ikke han men Morten Carsten Pedersen er Fader til det i samme onmeldte Barn. Arrestanten er rigtignok indskrevet som Fader, men han har ingensinde selv anmeldt sig eller ladet sig anmelde som saadan, men kun stiltiende fundet sig i at blive indskrevet.
 - Marts 12. C. p. 341. **Forhøret** cont. **Ane Johanne Christiansen**, Gaardmand Madsens Datter –
 - 343. Hun ansætter den Kjæde, hun har mistet, til 3 Rd., men frafalder Erstatning. **Ane Johanne Hansdatter**, Huusmand Peter Larsens Kone – at hun fandt Kjæden i Kirkestolen, puttede den til sig. Hun omtalte ikke for Nogen, at hun havde fundet den og hun benægter, at Ane Johanne efter Hjemkomsten fra Kirken omtalte at have mistet den – tiltræder Værdi-ansættelsen – 54 Aar gammel - ikke tiltalt eller straffet.
- 1862 Marts 13. I. p. 37. **Præsteattest**. Ane Johanne Hansdatter døbt den 3. Juni 1809.
- Marts 14. C. p. 345. **Forhøret** cont. Jomfru **E. S. Olsen** , ratihaberede Forklaringen af 20. November 1861.
 - J. E. Eckmann.**
 - Olsen –**
 - 346. **Eed**. Skolelærer **Gydesen** – ratihaberede Forklaring af 7. Februar 1862.
 - Eed**. Sadelmager **Hans Hansen** – at den Gang Smed Eckmanns Kone blev begravet, fulgte Gaardeier Friis i Naarup hende til Jorden, men han vilde derimod ikke deeltage i det Gilde, der som Skik og Brug er, efter Begravelsen blev holdt hos Smeden. Johan Eckmann, der var med til Begravelsen, blev vred herover og vilde have gjort Spektakler med Friis desangaaende, men Smeden søgte at afholde ham derfra. Snedker Johan Eckmann kom derefter ind i den Stue i Smedens Huus, hvor Comparenten var, og idet han satte sig ned hos de Andre, som vare der, yttrede han: ”Gud skee Lov, jeg har dog Intet, der hviler tungt paa min Samvittighed.”